

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 945/2012 z dnia 15 października 2012 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu⁽²⁾ w zakresie, w jakim na podstawie zakwestionowanych aktów strona skarżąca została umieszczona w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi; oraz

— obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi pięć zarzutów dotyczących naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz naruszenia traktatów i zasad prawa dotyczących ich stosowania: naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, niewystarczającego uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony, oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia podstawowego prawa własności.

Skarżący uważa, że Rada nie wysłuchała strony skarżącej i że żadne przeciwne argumenty nie uzasadniłyby tego, w szczególności w odniesieniu do obciążeń nałożonych na bieżące zobowiązania umowne. Ponadto strona skarżąca twierdzi, że Rada nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia, co zostało potwierdzone przez Radę stronie skarżącej, podczas gdy wnioski o dostęp do dokumentów pozostały bez odpowiedzi. Strona skarżąca uważa, że wskutek tych pominięć Rada naruszyła prawo do obrony przysługujące stronie skarżącej, której odmówiono możliwości skutecznego ustosunkowania się do ustaleń Rady, jako że ustalenia te nie zostały stronie skarżącej ujawnione. Wbrew twierdzeniu Rady strona skarżąca podnosi, że nie jest spółką zależną NICO Ltd, jako że spółka ta nie istnieje już na Jersey, a w każdym razie Rada nie wykazała, że nawet gdyby strona skarżąca była spółką zależną, pociągałoby to za sobą korzyść gospodarczą dla państwa irańskiego, która byłaby sprzeczna z celem zakwestionowanych decyzji i rozporządzenia. Wreszcie strona skarżąca twierdzi, że nakładając środki na prawa własności oraz bieżące zobowiązania umowne zawiadywanie przez stronę skarżącą, Rada naruszyła podstawowe prawo do własności poprzez przyjęcie środków, których proporcjonalności nie można wykazać.

⁽¹⁾ Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 282 z 16.10.2012, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2013 r. — ClientEarth i in przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-8/13)

(2013/C 71/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ClientEarth (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Générations futures (Ons-en-Bray, Francja); i Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: A. van den Biesen, lawyer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Komisji Unii Europejskiej z dnia 26 października 2012 r. [Ares(2012)1271350];

— Nakazanie Komisji zapłaty na rzecz skarżących kwoty, która zostanie ustalona przez Sąd tytułem odszkodowania za poniesione przez nie szkody materialne i niematerialne; i

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące chciałyby skorzystać z praw przyznanych im przez rozporządzenie w sprawie konwencji z Aarhus [rozporządzenie WE nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r.]⁽¹⁾. Na podstawie rzeczonoego rozporządzenia wniosły one o dokonanie wewnętrznego przeglądu rozporządzenia wykonawczego Komisji (WE) nr 582/2012 z dnia 2 lipca 2012 r.⁽²⁾, zatwierdzającego substancję czynną „bifentryna” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009⁽³⁾. W swoim wniosku skarżące powołały się na orzecznictwo Sądu, w którym ustalona została istotna kwestia dotycząca rozporządzenia (wyroki Sądu z dnia 14 czerwca w sprawach T-338/08 i T-396/09). Niemniej jednak Komisja w drodze zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji z dnia 26 października 2012 r. postanowiła, o niedopuszczalności wniosku o dokonanie wewnętrznego przeglądu, pomimo faktu, że wobec wcześniejszych decyzji Komisji, które doprowadziły do wyroków z dnia 14 czerwca 2012 r. i były w całości podobne do decyzji wydanej w niniejszej sprawie, Sąd stwierdził ich nieważność, z uwagi na ustalenie Trybunału, iż rozporządzenie w sprawie konwencji Aarhus było częściowo bezprawne, ponieważ naruszało postanowienia konwencji z Aarhus⁽⁴⁾. Unia Europejska jest stroną konwencji podobnie jak pozostałe państwa członkowskie UE.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą dwa zarzuty.

Po pierwsze skarżący zarzucają, że Komisja uchybiła postanowieniom wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 14 czerwca 2012 r. w sprawach T-338/08, Stichting Natuur en Milieu i Pesticide Action Network Europe przeciwko Komisji oraz T-396/09, Vereniging Milieudefensie i Stichting Stop Luchtverontreiniging Utrecht przeciwko Komisji.

Po drugie, skarżący zarzucają, że ograniczenie w rozporządzeniu w sprawie konwencji z Aarhus do „aktu administracyjnego adresowanego indywidualnie” stanowi naruszenie obowiązku Unii Europejskiej wynikającego z konwencji z Aarhus, ponieważ art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1367 ogranicza zakres pojęcia „aktu” z art. 9 ust. 3 konwencji z Aarhus do „aktu administracyjnego”, który został określony w art. 2 ust. 1 rozporządzenia nr 1367/2006 jako „indywidualnie adresowany środek”.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty.
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 582/2012 z dnia 2 lipca 2012 r. w sprawie zatwierdzenia substancji czynnej bifentryna, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 dotyczącym wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, oraz zmiany załącznika do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 540/2011.
- (³) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywę Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG.
- (⁴) Konwencja z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska (Dz.U. 2005 L, 124, s. 4).

Odwołanie wniesione w dniu 17 stycznia 2013 r. przez Luigiego Marcuccia od wyroku wydanego w dniu 6 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-41/06 RENV Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-20/13 P)

(2013/C 71/40)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o uznanie za nieistniejący wyrok wydanego w dniu 6 listopada 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie T-41/06 RENV Marcuccio przeciwko Komisji Europejskiej lub pomocniczo o jego uchylenie w całości, a ponadto 2a) tytułem głównym, uznając, że stan postępowania na to pozwała: 2.a.a) uwzględnienie wszystkich żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji w ramach niniejszego sporu, w tym żądania związanego z zasądzeniem od Komisji Europejskiej zwrotu na rzecz skarżącego kosztów postępowania poniesionych przez niego w niniejszym postępowaniu odwoławczym; lub też 2b), pomocniczo, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji w celu orzeczenia ponownie ex lege w przedmiocie wszystkich żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciwko ww. wyrokowi, w którym oddalono skargę przekazaną Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania w drodze wyroku Sądu z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie T-20/09 Komisja przeciwko Marcucciowi, dotyczącego częściowego uchylenia wyroku wydanego w sprawie F-41/06, w którym wydano rozstrzygnięcie w sprawie skargi, w której wnoszący odwołanie żądał, po pierwsze, stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 30 maja 2005 r. w sprawie przeniesienia go w stan spoczynku z powodu niezdolności do pracy oraz szeregu aktów prawnych powiązanych z tą decyzją, a po drugie, zasądzenia od Komisji odszkodowania.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi siedem zarzutów.

- 1) Uchybienia proceduralne (errores in procedendo) szkodzące jego interesom, z którymi wiążą się poważne, otwarte, jawne, rażące, widoczne, oczywiste, nienaprawialne i powodujące nieważność błędy w wyrokowaniu.
- 2) Całkowity brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku.
- 3) Brak zgodności z prawem spornej decyzji, również ze względu na brak właściwości jej autora, uchybienia proceduralne, w tym naruszenie istotnych wymogów proceduralnych i nadużycie władzy w postaci nadużycia proceduralnego.
- 4) Przeinaczenie dowodów.
- 5) Naruszenie reguł dowodowych ze względu ich na błędne, fałszywe, kłamliwe i niedorzeczne zastosowanie, a także naruszenie szeregu zasad i norm prawnych.